

Zpívání na schodech

14.srpna 2011 Derfla (Sady)

Takové nenápadné zpívání. Pořádají ho chlapi z mužského sboru v Derfli pod schodama. Je těch zpívání hodně. I sborů. To souvisí. A je třeba se odlišit. Mělo to být zpívání předhodové? „Dyť hody sů za měsíc“ říkál mě Vlastik Hráček, kamarád ze Sadů. Vše se vysvětlilo, když přišli byt trochu komplikovaně propozice od pořadatelů.

Na zahájení zazpívají všichni účinkující společně *Eště byly čtyři týdne do hodů*. Zpívali jsme spolu s Hradčovanama, Míkovjanama v nepočtené sestavě podpořenýma narychlo sehnanýma Burčákama a domácima chlapama. Ti nachystali z vlastních i spřátelených zdrojů osvěžující koštík vína čítajících bez jednoho padesát dobrých vzorků. I když bylo pro účinkující zdarma všechny sem nepokoštoval, ale bylo vidět na první pohled, že dobré sů všechny. Enom každý jináč. Aj si každý svoju ochutnávající hubu našel.

Samotné vystoupení bylo ve dvou vstupech. Před tím druhým jsme do poslední chvíle bedlivě sledovali ostatní sbory, protože každý si zařadil po jedné písničce na kterou jsme sa chystali aj my. Ale žádná křeč. První vstup byl za to bez problémů. To jsme zazpívali naše typické – Novákovské. Moderující pan vysloužilý učitel udělal krátké interwiju s Petrem místostarostů a na začátku promluvili aj panáček. Že domácí sboristi možů dojít aj do sboru kostelního. „To říkajú dycky“ byla reakce Derflanů. Při naší závěrečné písničce *Pil sem včera, pijem dneska* jsme sa nechali doprovodit Burčákama. Od F. Od G sa Fankovi Holmesovi Jilíkovi zdálo vysoko. Měl pravdu. Až potom sme šli na grilovanů klobásku a pivo za lístek. Trochu sme začali zpívat pro sebe. „Chlapi podte ke mně na pohárek“, říká jeden z domácích. Co my víme. Bohulu čeká doma narozeninová beseda, Zdena Křiváka rodina na narozeninách vnučky v Nověj Vsi. Tož chvílku než dojede autobus. Vylezem do kopca a tam malý dvorek s pěstěným trávníkem, klobásky z naší moravskéj koze které sa velice pěkně spářily s anglicků slaninů a dlůhé schodiště s hlubokým sklepem na konci. Tož naběhal sa domácí do tych schodů. Jeden vzorek za druhým. Každý sem enom tak tak ovoňal, olízl. Při tom zpívání s pěkným rozhledem. Nedělní podvečer. Klid, přitom aj sranda.

Fakt pohoda. Když byl na řadě další vzorek tož sem ten ovoňaný kopl už rychlěj. „Jak sa jmenuješ“ ptám sa toho dobrého člověka. Medek. Josef. Medka znám inseminátora. No to je strýc. Tak to jsme doma. Padouch nebo hrdina - všecko jedna rodina.

Jak vidět platí to také u zpěváků aj zemědělců. Tož už také víme, že vinohrad má u Jaborovca a aj na břehu pod dvorkem. Z toho sme koštovali panensků úrodu. Konečně jede Iva Sedláčková s autobusem.

Červené už enom ze slušnosti. Nevím proč sem eště lézl do toho hlubokého sklepa. Chytaly saze? Ale honem do autobusa. Sme všeci? Možeme jet! Kerů si dáme?

U novoveských sirnatých převzal velení vozu stařešina Zdenek. Na Kopanicách doleva směr ulice Nová. Vnučce oslavenkyni sme zaspívali *Očička má jako trnka*. Stylové a přesné by bylo *Šestnáct se víckrát nevrátí* jak jsme to hrávali před sto rokama s Rozmarýnků, ale to v repertoáru není. Aspoň sme měli eště tolik rozumu, že sme slušně odmítli nabízenů štamprlu, byť určitě dobrů. Přeca enom po koště vína a ochutnávce ve sklepě. Ale hned tu byli aj s vínem. Moseli sice skočit k susedom ale jak vidět udržujů zdravé vztahy. Šak ludě vykukovali ze všeckých okolních baráků co je to tam za křik. Když sme sa aj s tým vínem ofrňali, strčili nám flašku do ruky, že na daleků cestu. Z Nověj Vsi do Lhoty. Tož tam eště k oslavencovi na Záhumní. Akorát sme sa těsně minůli s tyma rodinnýma gratulantama. A po pravdě řečeno ani našim už dost procítěným zpěvem sme Riu moc neuklidnili. Najhorší je, že měla pravdu. Tů svoju. No a Bohuš měl co vysvětlovat aj když tentokrát sa fakt snažil. Tož pohárek, děkujem, sbohem.

Dycky říkám „no hlavně, že sa nikom nic nestalo“. „Pepa má rozbitů hlavu“ sdělil mě v týdni mladý Hofman co také chodí s Derflanama. Oni sů takový spolek víceúčelový. Vinařský aj jináč osvětový. Enom to toho kostelního sboru jich ten panáček furt volajů marně. S tů hlavů sa mu to prý stalo na druhý deň – tvrdil na zkůžce. Stejně ale ostalo vážné, byť nepotvrzené podezření, že si ju rozrazil ten večer v tom sklepě. Ináč sa ale opravdu už nikom nic nestalo. Ani nám co sme eště vlézli na Obecní. Nejak si nevzpomínám, že bych

nekde cárál v noci,

ale dom mě otvírala moja, když sem lomcoval zaryglovanů půlků branky. Podle neověřeného, ale velmi vážně míněného tvrzení to bylo těsně před koncem nedělní půlky noci. A taková sa to zdála být nenápadná akce.